mal tännatud keiwa palloke ikka ommast käest.

Josep. Kui teil üks hobbone ja kaks innimest allate moisas seisid: siis ei olnud teil ennam kui kaks innimest koddo, ja need kaks piddid emmeti ni palio pöllo tödd teggema, et nemmad keik tallo ja lopsed joudsid toita ja üllespiddada, ja peälegi, nenda kui sa ütled, rohkeste toita?

Küllakubjas. Mis ma ütlesin, se on tössi.

Josep. Sedda ma ussun. Nüüd ütle mulle weel: kui nüüd teie lapsed tuggewamaks läksid, küllap teie siis ka joudsite ennam maad addra alla wötta?

Küllakubjas. Sedda meie teggime ka; agga sest meile abbi ei sanud; nüüd hakkati ka wähhe hawalt meie teopäwad lissama.

Josep. Siiski teie ellasite ikka weel holpsaste?

Küllakubjas. Miks meie ei ellanud! Meid olli huik noort rahwast kaswamas: üks teise järrele joudis ikka töteggiaks inimesseks. Meid olli nelli wenda, ja kaks öed, ja kellel olli kaks poega ja üks tüttar.

Josep. Need ommeti keik süa tahtsid?

Küllakubjas. Selle eest nemmad ka tödd teggid, et pea suitses otsas. — Pärrast issa ja kel lahkusid: kel wöttis kahhe päwa maad, ja meie issa piddas nelia päwa maad. Meie öed läksid mehhele ja meie wörsime naesi. — Nüüd lissati jälle meie teo-päiwi. — Pärrast kui meie issa ja emma ollid surnud; siis ellasime weel tükki aega ühheskous: agga meie naesed ei sündind ühtekokko: neil olli allate riid ühheskous. Sepärrast meie lahkusime jälle: minna wõ sin norema wennaga kahhe päwa maad, ja teine wöttis kolmanda wennaga kahhe päwa maad. — Selle wisiga meie ollekime nüüd öige hästi kord-

Uuema Rahwa Kalender 1790, lk. 22